

Somodi Zoltán

Bíbor Tánc

(részlet)

A terem ahova bevezették, óriási mérete ellenére is zsúfolásig tömve volt, a legkülönfélébb emberek szédítő kavalkádja töltötte meg. Egy asztalnál füstös képű indiaiak üvöltözve alkudoztak egymással egy aranyozott ládikó felett, mellettük szélesen vigyorgó távolkeleti népek szívták hosszú szárú pipájukat, vagy üveges tekintettel néztek maguk elé szájuk sarkában réveteg mosollyal. Egy sarokasztalnál díszes felöltös gavallérok kártyáztak, ruházatuk és tartásuk azt sugallta, hogy London felsőbb rétegeibe tartoznak. A zenét három kapatos ír muzsikuszolgáltatta, akik egy hevenyészett emelvényen játszottak dévajul.

Ainsworth ösztönösen viszolygni kezdett ettől a veszettül hömpölygő embertömegtől. Bár az őt körülvevő alakok eltérőbbek nem is lehettek volna, mindegyikükön látszott, jobban mondva inkább érződött valami különös abnormitás. Nem valami fizikai sebhely vagy külsőt csúfító kórság volt ez, inkább egyfajta beteges hajlam, mely ott rejtőzött minden vendégben és egy-egy óvatlan pillanatban megnyilvánult. Egy mozdulat a kártyaasztalnál, amiből sütött az elemi mohóság és a rosszindulat, egy beteges pillantás a hegedűs sárgás szemében, vagy azok az undorító szavak, amit a pipázó férfiak motyogtak maguk elé. Ezeket az embereket látva Ainsworth önkéntelenül is arra a következtetésre jutott, hogy mindőjük valahogy leírhatatlan módon torz. Nem csupán fékevesztett életmódban megtört, a hétköznapi banalitásától megcsömörlött élvhajhászok, hanem sokkalta elkeseredettebbek, de egyúttal sokkalta élőbbek is. A professzor már nyitotta volna a száját, hogy megkérdezze tényleg itt lesz-e az a bizonyos roppant exkluzív műsor, ami körül ekkora a titkolózás, de ekkor észrevette, hogy vezetője nem állt meg, nem is lassított, ruganyosan léptekkel vágott át a vigadni vágyók széles tömegén, egy apró feketére lakkozott faajtó felé. Ainsworth megkönnyebbült sóhajjal hagyta maga mögött a savanyú sörszagú kavalkádot és közben próbált megszabadulni az érzéstől, hogy a vendégek irigyen sóvárogva bámulnak utána.

Odaát egy apró használaton kívüli raktárhelyiségben találta magát, ahonnan szervizfolyosók és lépcsősorok indultak minden irányba. Bár nem gyakran látogatott ilyesfajta helyeket, biztos volt benne, hogy általánosságban, a vendégek nem a személyzetnek szánt útvonalon közlekednek. Akárhogy is, a helyzet már nem csak szokatlan volt, hanem kimondottan abszurd. Kísérője mintha csak megérezte volna mire gondol, bűnbánó arccal fordult felé.

– Kérem, nézze el ezt a zűrzavart, az épület kialakítása és a darab egyedi jellege miatt kénytelenek vagyunk ilyen esetlen módon megoldani az előadás elhelyezését. - A válasz, bár megnyugtatósnak volt szárnva, mégis inkább volt homályos, mint kielégítő, de a lány nem mondott semmi többet, csak óvatos léptekkel megindult az egyik lefelé tartó lépcsősoron, amit kétoldalt éppen olyan gyertyatartók világították meg, mint amik az előteret is dekorálták. A professzor szólni akart, kérdezni a kinti vendégekről, az unokaöcséről, az előadásról, de mégsem tette. Az a meghatározhatatlan érzés motoszkált benne, hogy itt egy ismeretlen csoport ki nem mondott szabályai érvényesek. Tudta, ha most nekiállna válaszokat követelni, azzal bizonyára felfedné önmagát, mint kívülállót, és annak következményei lennének. Hogy miféleképp, arról fogalma sem volt, de biztos volt benne, hogy örökre elvesztené a lehetőséget, hogy lássa Gordont. Némán indult a lány után, lefelé a vaskos kőlépcsőkön.

Hogy meddig haladtak egyre mélyebbre, nem tudta volna megmondani, a lépcsőfordulók sötét monotóniájában hamar elvesztette az időérzékét. Lehet, hogy csak pár percig tartott az útjuk, de

éppúgy elképzelhető volt, hogy negyed órája is megvolt már. Két dolog azonban feltűnt neki. Egyre hűvösebb lett, ahogy mélyebbre mentek a föld alá és így már értette, hogy a bejáratnál miért nem kérték el a kabátját, illetve feltűnt, hogy az édes fűszeres illat, amit korábban a lány parfümének vélt, itt az egész folyosót betölti. Tömény volt, átható, de egyáltalán nem kellemetlen. A hosszú ereszkedés végül egy apró, kör alakú teremben végződött, ahol szegényes fényben csak egy kétszárnyú ajtó volt látható és az a gigászi dombormű, ami a jobboldal egészét befedte. Bár messze állt tőle és a félhomályban nem volt minden részlet kivehető, a falat befedő faragvány idomtalansága még így is undort ébresztett benne. Degenerált emberi és állati arcok keveréke nézett vele farkasszemet, mind a félelem, a harag, vagy a kéjes extázis elnagyolt kifejezésébe fagyva. Köröttük omladozó paloták, kicsavart templomok, és kopár ligetek formáit lehetett kivenni. Ainsworth úgy érezte mintha készítője ebben a domborműben próbált volna meg emlékművet állítani a dekadens tobzódás és a perverz élvezetek minden létező formájának.

– Válasszon tetszése szerint. –A lány csuklójával a nyugtalanító műalkotás felé intett. A professzor értetlenkedve lépett néhányat és közelebb érve meglátta, hogy a falat díszítő dombormű részletei között figyelő alabástrom arcok apró rézkampókról lógtak alá. Maszkok bújtak meg abban a díszesen faragott rémálomban.

– Miért van erre szükség? – Kérdezte Ainsworth professzor élesen. Kezdte elveszíteni a türelmét. A földalatti sötétségben megbúvó aggasztó sejtelmek kezdték lebontani lelki védműveit, határozottsága percről percre fogyatkozott. Elveszettnek érezte magát és attól tartott ez látszik is rajta. Az a gondolat, hogy ez a fruska jót mulat az ő zavarán és rettegésén, egy csöppet sem tetszett neki.

– A *Bíbor Táncot* kevesen ismerik, és bár az előadás zártkörű, a nézők nem biztos, hogy szeretnék egymás előtt felfedni a kilétüket. Könnyen lehet, hogy egyesek visszaélnének vele, mi pedig szeretnénk megóvni a vendégeink érdekeit. – Amíg beszélt a lány, egészen közel lépett Ainsworthöz, és fölöttébb szuggesztív módon simított végig annak felöltőjén. Ainsworth azonban a hideg logika embere volt. Öccse rejtélyes noteszának sötét doktrínái jutottak eszébe és a komor balsejtelem, amit eddig igyekezett elnyomni magában, haraggá és undorrá vált a felismeréstől. Amennyire tőle tellett, igyekezett uralkodni magán és szenvtelen hangon megszólalni.

– Ez az... *előadás* - az utolsó szót úgy ejtette ki mintha egy idegen kifejezést ízelgetne - ugye nem valami istentelen okkult agyszülemény? Mert nincs türelmem az olyasféle badarságokhoz. – A lány rezzenéstelenül mosolyogva válaszolt.

– Még sosem láttam. De mondhatom, eddig nem beszéltem olyannal, aki látta és ne élvezte volna. Ha nem kívánja megnézni, nyugodtan távozzon. - Amint a nő szájából meghallotta a távozás szót, Ainsworth döntött. Ő kötelességtudó ember volt, nem pedig gyáva, és nem egy ilyen kétes erkölcsű bordélyban fog először megfutamodni. Találomra leemelt egy gazdagon megmunkált maszkot, ami leginkább egy denevért mintázott és kinyitotta a kétszárnyú ajtót.